

Danielle STEEL

Bod zlomu

ikar

Danielle STEEL

Bod zlomu

Preložila Miriam Ghaniová

IKAR

Danielle Steel
TURNING POINT

Copyright © 2019 by Danielle Steel

All rights reserved.

Translation © 2022 by Miriam Ghaniová

Cover Design: James Annal, Paul Macmillan Art Department

Main Image: Carlos Sanchez Pereyra/Getty Images

Ambulance: Pascal Le Segretain/Getty Images

Sky: Shutterstock

Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8448-7

Bod zlomu je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú produktom autorkinej fantázie alebo sú vymyslené. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, s miestami alebo osobami, živými či mŕtvymi, je čisto náhodná.

*Venujem svojim úžasným milovaným deťom
Beatie, Trevorovi, Toddovi, Nickymu,
Samanthe, Victorii, Vanesse, Maxxovi a Zare.
Nech sa katastrofy a výzvy vo vašom živote stanú
zlomovými bodmi a požehnaním.
Nech ste odvážni, múdri a šťastní,
obklopení ľuďmi, ktorí vás milujú a podporujú.
Nech sú vaše rozhodnutia také, aké chcete,
a nakoniec vám prinesú požehnanie.
Mám vás veľmi rada.
Vaša mama/D. S.*

Kapitola 1

Bill Browning mal už päť hodín službu na pohotovosti v Zuckerbergovej Sanfranciskej všeobecnej nemocnici. V traumatologickom centre práve dokončil operáciu tretieho strelného zranenia za ten deň. Toto mal zvládnuť rovnako ako prvé, ale druhý pacient zomrel. Šestnásťročná obeť vojny gangov v San Franciscu a obchodov s drogami, ktorému sa gangy venovali. Bol Štedrý deň a v Sanfranciskej všeobecnej nemocnici sa pracovalo ako zvyčajne. Dostávali sa k nim tie najdrsnejšie prípady v meste, ktoré priviezli sanitka, polícia, záchranári alebo vrtuľník z diaľničných nehôd, aj zranení z akejkoľvek väčšej katastrofy v oblasti. Boli pripravení aj na príjmy viacerých obetí. Sanfranciská všeobecná nemocnica bola najlepšou nemocnicou pre ťažké úrazy v oblasti. Táto verejná inštitúcia s výhodou súkromného financovania spolupracovala s ministerstvom zdravotníctva a lekárskou fakultou Kalifornskej univerzity v San Franciscu. Všetci lekári, ktorí v nej pôsobili, boli aj pedagógmi na univerzite, čo udržiavalo vysoký štandard. Zo súkromných darov postavili novú budovu, ktorá zdvojnásobila kapacitu traumatologického oddelenia

a počet pacientov na tristo. Stále sa však používali aj staré zariadenia.

Pôvodná budova bola notoricky známa svojou pochrámenosťou. Takmer každé dvere v nemocnici uzamykali elektronickými prístupovými kódmi a nikdy sa nestalo, že by sa zranené obeť zo súperiacich gangov po privezení navzájom postrieľali na pohotovosti alebo vytiahli zbrane a vyhrážali sa členom personálu. Boli tu detektory kovov, ale napriek tomu sa občas návštevníkom podarilo dovnútra prepašovať zbrane.

Bol to ďalší krok, ktorý musel zdravotnícky personál vyriešiť spolu s niektorými najhoršími núdzovými situáciami a traumami v meste.

Starostlivosť o obeť úrazov bola ich silnou stránkou a Bill Browning stál na čele traumatologického oddelenia. Zapisoval sa do pohotovostnej služby na väčšinu veľkých sviatkov, keďže nemal nič iné na práci. Bol to jeho darček pre kolegov, vďaka ktorému mohli byť ostatní doma so svojimi rodinami. Sviatky preňho nič neznamovali, lebo jeho deti s ním nežili. Mal tridsaťdeväť rokov a počas celej svojej lekárskej kariéry sa špecializoval na traumatológiu. Na Vianoce aj na Silvestra bol hlavným lekárom na pracovisku. Dcéry sa k nemu dostali na Vianoce iba každý druhý rok a tentoraz prísť nemali.

Sestričky vyzdobili pohotovosť a návštevnú miestnosť s čakárňou v starej budove rôznymi sviatočnými dekoráciami, ktoré si však nikto nevšimol. Chorí a ich rodiny boli zvyčajne príliš utrápení, aby sa zaujímali o pripomienky roztrúsené po oddelení. Pacienti s chrípkou, otravou jedlom,

bronchitídou alebo vyvrtnutým členkom bežne chodili do iných nemocníc. Len najťažšie zranenia a stály prílev bezdomovcov, ktorí boli zranení alebo chorí, vozila polícia práve sem, do Sanfranciskej všeobecnej nemocnice. Práca bola pre zdravotnícky personál náročná a pre študentov univerzity predstavovala cennú skúsenosť. Bill Browning ako lekár na pohotovosti a traumatológ videl počas svojej lekárskej praxe takmer všetko, čo si ľudia mohli spôsobiť sami sebe alebo navzájom. Už ho nič neprekvapilo. Zakaždým ho však zamrucoval pohľad na obeť gangov. Ich smrť bola nezmyselná strata, dôkaz toho, že sa mladý život zvrtol nesprávnym smerom. Len pred dvomi hodinami podpísal úmrtný list šestnásťročnému chlapcovi.

Za päť hodín sa nezastavil ani si nesadol už od desiatej ráno, odkedy bol v službe. Hrozný spôsob, ako stráviť Vianoce, ale jeho dve malé dcéry, Philippa, ktorú volali Pip, a Alexandra, teda Alex, boli v Londýne, kde žili so svojou matkou. Mali deväť a sedem rokov. Ich matka Athena bola Britka. Zo San Francisca odišla, keď mala Alex tri týždne, hneď ako jej detský lekár dovolil vycestovať tak ďaleko s novorodencom. Athena sa nevedela dočkať odchodu. Manželstvo sa skončilo už dávno predtým, hoci Bill sa statočne snažil vydržať a presviedčal ju, aby to s ním ešte skúsila. Lenže ich vzťah bol odsúdený na zánik už od začiatku.

Od rozvodu sa viac venoval práci a so svojimi dcérami sa takmer vôbec nestretával. Strávil s nimi mesiac v lete, na Vianoce každý druhý rok a občas, keď sa mu podarilo odletieť na pár dní do Londýna. Jeho bývalá manželka nerada posielala dievčatá za ním do San Francisca. Boli roz-

vedení už šesť rokov, ona sa o rok neskôr znovu vydala za britského lorda a mali spolu chlapcov dvojičky. Jej druhý manžel Rupert bol presne taký muž, akého potrebovala. Athenina rodina volala Billa Američan a považovala ho za omyl jej mladosti.

Athena mala dvadsaťtri rokov, keď sa s Billom zoznámili v New Yorku. Bol tam týždeň na návšteve u rodičov. Po štúdiu lekárskej fakulty na Kolumbijskej univerzite absolvoval stáž a prax na Stanforde a potom zostal v San Franciscu, keď dostal ponuku pracovať v Sanfranciskej všeobecnej nemocnici. Neprinášalo to pohodlie ani slávu, ale bolo to vhodné miesto na prácu v oblasti traumatológie. Netúžil vrátiť sa do New Yorku. Páčili sa mu tunajšie počasie a vonkajšie športy, ktorým sa mohol venovať vo voľnom čase: turistika, windsurfing, plachtenie po celý rok. A obzvlášť sa mu pozdávala nemocnica, kde pracoval, a druh pacientov, ktorých liečil.

Jeho rodičia boli súčasťou elity, snobského spoločenského sveta, ktorý mu bol vždy nepríjemný. Za každú cenu sa mu vyhýbal. Počas návštevy u nich pod nátlakom neochotne súhlasil, že sa k nim pripojí na večierok, kde sa potom zoznámil s Athenou. Mal dvadsaťdeväť rokov a očarila ho. Bola krásna, trochu výstredná, poburujúca rebelantka. Vyrastala v sofistikovanej spoločnosti s medzinárodnými konexiami a rada navštevovala priateľov v New Yorku.

Bill sa do nej bezhlavo zamiloval a o mesiac neskôr prišla do San Francisca, aby pokračovali v búrlivom románu. Zostala. On pracoval na dlhé zmeny, a keď nie, trávili väčšinu času v posteli alebo sa venovali športom, ktoré ho bavili a ktoré jej predstavil. Myslela si, že ich románik je

vzrušujúci a exotický. Bill bol iný ako všetci muži, ktorých poznala predtým. Bol priamy, čestný, pracovitý a skromný. Ona bola divoká, sexi a predstavovala preňho vzácnu korisť. O šesť mesiacov neskôr otehotnela, čakala Pip, a cez predĺžený víkend odleteli do Londýna, aby vysvetlili situáciu jej rodičom. Bill ju požiadal o ruku, čo napokon aj tak chcel urobiť. Len to bolo skôr, ako plánoval. Vzali sa diskkrétne, no ani jednu z rodín ich rozhodnutie nenadchlo. Jej rodina ho považovala za príliš nudného. Jeho rodina ju pokladala za príliš extravagantnú.

Pip sa narodila o šesť mesiacov neskôr a Bill kúpil viktoriánsky dom v Noe Valley, kde mohli začať spolu žiť. Jej rodičia poslali z Londýna opatrovateľku, aby Athena mala viac voľna, a tak často odchádzala domov do Anglicka navštíviť svoje sestry, rodičov a priateľov. Potom sa vracala k Billovi, ich dieťaťu a životu v San Franciscu, zakaždým s menším nadšením. V ospalom San Franciscu sa cítila ako ryba bez vody.

Athene trvalo len päť minút, kým sa do Billa zamilovala. A asi rok, aby si uvedomila, čo urobila a akí sú rozdielni. Bill bol skôr odbočkou než cieľom v jej živote a po roku súžitia s ním začala mať vážne pochybnosti o ich manželstve. Dieťa ich na chvíľu zblížilo. Podľa Billa bol ich život presne taký, po akom túžil. Mal manželku, ktorú miloval, a rozkošné dieťa, žili v útulnom malom viktoriánskom dome v rodinnej štvrti. Athena však bola ako exotický vták uväznený v klietke v cudzej krajine. Necelý rok po narodení Pip si uvedomila, že Billa vlastne neľúbi. S Alex otehotnela náhodou po tom, čo sa opili na večierku. Pip mala vtedy pätnásť mesia-

cov. Väčšinu tehotenstva odchádzala do Londýna, aby videla starých priateľov, a po návrate k Billovi do San Francisca trpela čoraz väčšou depresiou. Jeho rodičia ju nikdy nemali radi a boli zhrození, s kým sa ich syn zaplietol, ale on stále trval na tom, že sa Athena usadí a zvykne si na manželský život. Dlho sa rozprával s jej otcom, ktorý Billovi navrhol, aby sa vzdal kariéry v medicíne, presťahoval sa do Anglicka a pripojil sa k nemu ako podnikateľ v oblasti lodnej dopravy, ak chce, aby manželstvo fungovalo. Athena vraj nikdy nemala byť kalifornským dievčaťom. Jediný, kto to odmietal vidieť, bol Bill. Tri týždne po narodení Alex Athena vzala obe dievčatá do Anglicka. Leto strávili na juhu Francúzska so sestrami a s priateľmi v letnom sídle rodičov. Na konci leta zavolała Billovi, že sa už nevráti a chce sa rozviesť. Zdrvila ho tým a snažil sa jej rozhodnutie vyhovoriť, ale ona sa v tom čase už stretávala s Rupertom a Bill nemal šancu. Athena a Rupert prežili vo Francúzsku letný románik.

Athena a Rupert spolu vyrastali. Bol jedným z jej vlastných, britský lord ako jej otec. Rupert bol rovnako slobodomyselný ako ona a tri roky jej života v Kalifornii sa skončili. Už sa tam nikdy nevrátila. Bill žil v dome v Noe Valley až do rozvodu, o ktorý požiadala. Bolo to definitívne, hoci on dúfal, že si to Athena rozmyslí. Nestalo sa. Nakoniec ten pekný domček predal a presťahoval sa do malého bytu na Embarcadere s výhľadom na záliv a most Bay Bridge. Druhá spálňa čakala pripravená pre dievčatá, keď prídu na návštevu. Byt bol strohý a sotva zariadený a tak v ňom žil aj po piatich rokoch. Nikdy sa neobťažoval zaplniť ho okrem najnutnejších vecí z Ikey vrátane ružovej

spálňovej zostavy pre dievčatá. Zvyšok bytu vyzeral rovnako pustý a prázdny, ako sa cítil on sám.

V lete ho dcéry navštevovali, vtedy väčšinu času cestovali. Vzal ich k jazeru Tahoe, kempovať do Yosemiteského národného parku, chodili na všelijaké výlety, zobral ich do Disneylandu a skúšal všetky veci, ktoré robia rozvedení otcovia. Zúfalo sa snažil nadviazať puto so svojimi deťmi. Boli však rovnako britské ako ich matka a nevlastný otec a milovali svojich malých nevlastných bratov. Bill sa im snažil naznačiť, že jedného dňa by mohli študovať na vysokej škole v Spojených štátoch, čo Pip trochu zaujalo, ale zostávalo ešte deväť rokov. Okrem mesiaca v lete príležitostne na nejaký víkend letel do Londýna, aby ich videl, a na Vianoce ich mal každý druhý rok. Zvyšok času sa venoval svojej práci. Pevne veril, že viac nepotrebuje. Od Atheny nestretol v živote nijakú zaujímavú ženu a začínal si uvedomovať, že sa k sebe vôbec nehodili. Hovoril si, že na tom už nezáleží, a trval na verzii, že nie je z rozvodu zatrpknutý. Nebol do nej zalúbený už niekoľko rokov. Zlomila mu srdce, keď odišla s ich dcérami, no láskou jeho života teraz boli Pip a Alex. Ochoťne priznával, že je vorkoholik, nevidel na tom nič zlé.

Absencia manželky alebo priateľky poskytovala Billovi viac času, aby sa venoval práci a svojim deťom, keď ich videl. Nechcel, aby niekto zasahoval do jeho vzťahu s nimi, a nová žena by mohla. S bratom a rodičmi v New Yorku sa príliš nestretával, boli súčasťou sveta, ktorý nikdy nemal rád a ktorému sa vyhýbal, odkedy nastúpil na lekársku fakultu. Jeho brat bol protimonopolný právnik s politickými ambíciami, ženatý s právničkou z oblasti životného prostredia.

Viedli pestrý spoločenský život. Jeho rodičia boli súčasťou starej newyorskej spoločenskej vrstvy, ktorá ho nikdy nezaujímal. Bol spokojný so svojim oveľa jednoduchším životom v San Franciscu, trávil čas medzi nemocnicou, kde pracoval, a prírodou. Toto rozhodnutie urobil ešte v mladosti a stále mu vyhovovalo.

Neznášal ľudí, ktorí vedeli, kto je jeho rodina. Jeho brat sa rád vystatoval rodinným menom a konexiami. Boli úplne odlišní. Rodičia považovali Billa za vyvrheľa a akéhosi odpadlíka. Jeho skromný život a práca im boli záhadou. Mohol urobiť kariéru v medicíne v New Yorku, ale on o to nikdy nestál. Staral sa o opustených ľudí a pacientov so strelnými zraneniami, ktorých videl takmer denne v traumatologickom oddelení. A presne to chcel robiť. Jeho meno neznamenal v spoločenskom svete v San Franciscu nič a to mu tiež vyhovovalo. Od rozvodu sa stal samotárom. Nové sestričky a pacientky vždy prekvapilo, ako dobre vyzerá, ale on sa im nevenoval, v službe ani mimo nej si ich nevšímal. Všetko sa točilo okolo jeho práce a dcér. O jeho osobnom živote nikto nič nevedel a to ho uspokojovalo.

Lúboštný život od rozvodu takmer nejstvoval. Občas sa vyskytlo nejaké rande, ale nič viac. Lutoval jedine, že rodičia sotva poznali jeho dcéry. Athena sa o to postarala a jeho rodičia sa o nadviazanie bližšieho vzťahu nijako nesnažili. Nemali Athenu radi a to sa prenieslo aj na deti. V Londýne zašli s dievčatami na čaj, keď tam občas pricestovali, ak mali čas. Dievčatám to často nevyhovovalo alebo Athena zariadila veci tak, aby sa s vnučkami nestretli. Bola nespoľahlivá ako vždy. Pip a Alex necítili skutočnú náklonnosť k americ-

kým starým rodičom, iba k otcovi, ktorého však videli príliš málo, no tešili sa zo stretnutia s ním. Volal im niekoľkokrát do týždňa a usiloval sa mať prehľad, čo robia. Nebolo ľahké udržať si vzťah s deťmi vzdialenými šesťtisíc kilometrov. Podobne ako iné dievčatá z dobrých rodín v Anglicku, Pip mala ísť o dva roky do internátnej školy. Už sa nevedela dočkať. Čas a vzdialenosť pracovali proti Billovi a on robil všetko, čo mohol, aby im všetko vynahradil. Kedykoľvek to bolo pri jeho nabitom programe možné, letel do Londýna na predĺžený víkend, aby ich navštívil. V poslednom čase sa však často venovali svojim kamarátkam a nájst ten správny čas bolo z roka na rok ťažšie.

V priebehu dňa bolo na pohotovosti čoraz rušnejšie. Na jednotku intenzívnej starostlivosti poslali starého muža s infarktóm, ktorého priviezli záchranári z Tenderloinu. Bezdomovca s nedávnou amputáciou a narkomana s prudkou infekciou rany odporučil Bill do chirurgického oddelenia, aby tam zhodnotili situáciu. Dieťa s podozrením na meningitídu umiestnil na detskej jednotke intenzívnej starostlivosti, aby mu vykonali lumbálnu punkciu. Zavolať neurochirurga k žene v kóme po poranení mozgu, ktoré utrpela pri autonehode. To všetko sa stalo za jeden deň. Chodil z jednej vyšetrovne do druhej, no zastavil sa, aby sa porozprával so staršou ženou, ktorá spadla zo schodov a bola viac otrasená ako zranená. Zázrak, že si nezlomila bedrový kĺb. Správal sa k nej srdečne a upokojujúco. V nemocnici bolo fantastické oddelenie starostlivosti o starších ľudí, najlepšie v meste, a Bill tam pravidelne posielal pacientov.

Mal k nim láskavý, jednoduchý prístup. Pacientom sa zdal ľahostajný, ale nebol, vždy ich prezeral poctivo a starostlivo, hľadal príznaky aj skrytých problémov okrem tých zjavných, ktoré mali. Obdivoval všetky sestričky a ony ho rešpektovali. Ku každému pacientovi sa správal maximálne pozorne bez ohľadu na to, kým bol. Na rozdiel od mnohých lekárov sa nevyvyšoval ani nemal veľké ego. Bol skutočne milý človek.

„Fíha... kto je ten zaujímavý princ, čo má dnes službu?“ opýtala sa jednej zo stálych sestier zdravotná sestra, ktorá zaskakovala počas sviatkov. Bill práve opustil vyšetrovňu a prešiel do ďalšej. Mal tmavé vlasy, milé čokoládovohnedé oči a v nemocničnom oblečení vyzeral vyšportovane. Jeho úsmev, keď sa rozprával s deväťdesiatročnou ženou, ktorá spadla, rozžiaril celú miestnosť. Zaskakujúca sestra ho pozorne sledovala a potom poznamenala, že je fešák.

„Je to šéf traumatológie. Ordinuje vždy cez sviatky,“ povedala stála sestra z pohotovosti. „Nebuďte príliš rozrušená. Pracujem tu už desať rokov a nikdy som nepočula, že by sa stretával s niekým z práce. Je to seriózny chlap.“

„Ženatý?“ nedala sa odradiť zaskakujúca sestra. Bol príliš prítiažlivý, aby naňho len tak zabudla.

„Myslím si, že je rozvedený. Musí byť, keď pracuje toľko hodín. Je ďalší vorkoholik. Zrejme býva niekde v okolí. Tuším má deti kdesi ďaleko, v Austrálii alebo na Novom Zélande, už som zabudla. To je dôvod, prečo pracuje aj cez prázdniny.“

„To znamená, že nemá nijakú priateľku,“ povedala s nádejou sestra.

„Alebo ju veľmi zanedbáva. Chlapi na úrazovke pracujú šialené hodiny. Mali by ste si nájsť nejakého pekného dermatológa, tí nikdy nemajú pohotovosť,“ podpichla ju stála sestra. „Pracovala som s ním dva roky na Vianoce aj na Silvestra. Aj na Deň vďakyvzdania sa dobrovoľne prihlasuje každý rok.“

„Pravdepodobne nestretol tú pravú,“ zamrmlala zaskakujúca sestra. Jej kolegyňa však vedela, že u Billa nemá šancu.

„Možno. To je jedno.“ Upratili izbu a presunuli sa do ďalšej kóje práve vtedy, keď Billovi priviezli nové strelné poranenie. Bol to osemnásťročný chlapec, ktorý zomrel, kým ho Bill vyšetroval. Priviezla ho polícia a Bill nemohol nič urobiť. Takmer vykrvácal, postrelili ho do brucha a hrudníka. Bill sa tváril zachmúrene, keď kráčal k ošetrovni, aby vyplnil papiere. Bol to jeho druhý smrteľný prípad v ten deň. Zavolali chlapcovu rodinu, ale ešte neprišla. Budú mať hrozné Vianoce.

Bill zdvihol zrak a zbadal záchranára, ktorého videl už predtým. Zdravotník vedel, čo znamenajú papiere, a pokrútil hlavou.

„Bol to len chlapec,“ zašomral. Na miesto činu sa dostali až po strelcovom úteku.

„Väčšina z nich sú ešte deti,“ pritakal Bill s pochmúrnym výrazom, keď mu pípol pager, aby šiel do inej vyšetrovne.

Záchranár naňho ešte zavola: „Veselé Vianoce, doktor.“

Bill už v polovici chodby zamával. „Áno, aj vám.“ Muž mu pripomenul, že sa má pozrieť na hodinky. Jeho dcéry boli vo Švajčiarsku, na chate v Gstaade, ktorú Rupert pre-

najal na prázdniny. V San Franciscu boli štyri hodiny popoludní, vo Švajčiarsku jedna hodina ráno. Pip a Alex by už mali spať po náročnom Prvom vianočnom sviatku so svojou matkou, s nevlastným otcom a nevlastnými bratmi. Telefonoval im na Štedrý večer o polnoci a na Prvý vianočný sviatok o deviatej ráno. O ďalších osem hodín im mohol zavolať znova. To ho povzbudilo, schmatol papiere a vošiel do vyšetrovne. Už teraz vedel, že to bude dlhá noc. Rozhovor s dcérami mu bude odmenou na jej konci. Nevidel ich od septembra, ale dúfal, že sa tak čoskoro stane. Žil od návštevy k návšteve a pre svoju prácu. Bola to cesta, po ktorej teraz kráča, a nič neľutoval. Mal Pip, Alex a traumatologické oddelenie v Sanfranciskej všeobecnej nemocnici a to mu stačilo.

Stephanie Lawrenceová bola na Vianoce hore už od šiestej ráno. Jej dvaja malí synovia, štvorročný Ryan a šesťročný Aden, v uvedenom poradí vtrhli do spálne a vrhli sa na ňu a jej manžela v posteli. Jasné, že miniatúrne autíčka a cukríky, ktoré im dali do vianočných pančúch v chlapčenskej izbe, zaujali ich pozornosť iba na pár minút. Ryan mal od cukríkov lepkavé ruky aj tvár, keď vliezol do ich posteľe, a Andy ešte v polospánku zastonal.

Boli hore do tretej ráno a pripravovali darčeky, hračky a nové chlapčenské bicykle s pomocnými kolieskami, z ktorých väčšinu zadovážili cez internet, lebo Stephanie nikdy nemala čas nakupovať. Chlapci už veľmi túžili zísť dolu pozrieť sa, čo im priniesol Santa. Andy otvoril jedno oko a pozrel na svoju ženu.

„Koľko je hodín?“ Stále bolo tma a cítil sa ako uprostred noci.

„Desať minút po šiestej,“ odvetila, naklonila sa k nemu a pobozkala ho. Objal ju a potom sa prevrátil na chrbát, zatiaľ čo chlapi výskali od očakávania.

Žili v starom, pohodlnom dome v štvrti Upper Haight. Kúpili ho ešte predtým, ako sa Kalifornská univerzitná nemocnica presťahovala do Mission Bay. Na predchádzajúcom mieste to mala Stephanie do práce len pár blokov. Teraz jej cesta do nemocnice trvala dlhšie, ale dom sa im páčil, preto v ňom zostali.

Stephanie pracovala v Kalifornskej univerzitnej nemocnici ako lekárka v úrazovom oddelení. Bola to jedna z najvýznamnejších nemocníc v meste, na rovnakej úrovni ako Stanford, kde študovala. Andy mal slobodné povolanie, bol novinár a spisovateľ. Pracoval v miestnom denníku *Chronicle*. Vzali sa a Stephanie otehotnela. Počas stáže v Kalifornskej univerzitnej nemocnici čakala Adena a Andy sa rozhodol zostať na materskej, čo bola preňho veľká obeť. Dúfal, že jedného dňa získa Pulitzerovu cenu za svoje pútavé príbehy z miest. Otcovské povinnosti mu trochu skrížili sny. Chcel však Stephanie podporiť v práci, takže jeho kariéra sa dostala na druhú koľaj. Zamestnali na čiastočný úväzok pomocníčku v domácnosti, aby mohol niekoľko hodín denne písať. Táto dohoda fungovala posledných šesť rokov dobre, hoci ako manželkina kariéra napredovala, mala menej voľného času a on sa staral o chlapcov väčšinu dní. Miloval ich, ale zostávalo mu menej priestoru na písanie. Stephanie pracovala usilovnejšie ako kedykoľvek predtým a jej ambíciou,

o ktorej vedel iba Andy, bolo jedného dňa sa stať vedúcou traumatologického oddelenia. Tridsaťpäťročná absolvovala prax na neurológii, Andy bol rovnako starý.

Publikoval články v miestnych a kalifornských novinách aj časopisoch.

Jeho kariéra sa nerozbehla tak, ako dúfal. Hovoril, že jedného dňa by chcel napísať román, no zatiaľ sa mu to nepodarilo. Bol talentovaný novinár, ale nie taký ambicióznym ako ona. Veľa času mu brali chlapci a Stephanie prepadal pocit viny. Obaja boli zaneprázdnení a bolo ťažké nájsť si na všetko voľno. V ten deň mala službu od poludnia a dúfala, že do nej nebude musieť odísť skôr. Chcela stráviť deň s Andym a chlapcami.

Manželia sa narodili v San Franciscu, hoci sa v detstve nikdy nestretli. Ona vyrastala v Marine s otcom-lekárom a chodila do súkromných škôl. Najprv do Marin Country Day, po ktorej nasledovala stredná škola Branson, a po nej vysoká Berkeley, kde promovala predčasne. Potom absolvovala lekársku fakultu na Stanforde a prax v Kalifornskej univerzitej nemocnici. Andy chodil do štátnej školy a vyštudoval žurnalistiku na Kalifornskej univerzite v Los Angeles. Stretli sa, keď sa presťahoval späť do San Francisca a pracoval v *Chronicle*, zatiaľ čo ona sa venovala praxi. Boli spolu desať rokov, tri roky pred svadbou a sedem rokov po svadbe. Ich manželstvo fungovalo, hoci ju neustále napomínal, aby trávila viac času s chlapcami. Ona sa však naplno venovala traumatológii, a tak stíhala len veľmi málo. Zdalo sa, že chlapci tomu rozumeli lepšie ako ich otec, ktorý neprestajne frflal, že zmeškala dôležité uda-

losti. Napríklad musela uprostred nedávneho vianočného školského predstavenia odísť okamžite do práce. Na moste Golden Gate Bridge sa zrazil školský autobus s kamiónom a desať zranených žiakov previezli do Kalifornskej univerzitnej nemocnice. Aspoňže videla Adena spievať na pódiu *Zvončeky*, než odišla. Vždy sa delila medzi prácu, manžela a deti. Andy si nikdy predtým neuvedomil, ako veľmi bude zaneprázdnená, keď sa rozbehne jej kariéra. A Stephanie zistila, že stíhať všetko je oveľa ťažšie, ako očakávala.

Okolie ju rešpektovalo, bola obľúbená, pracovitá, rodená vodkyňa a v zamestnaní mala vynikajúcu povest'. Usilovne dbala, aby sa dobre orientovala vo všetkých najnovších lekárskejších technikách, pracovala dlhšie ako ktorýkoľvek z jej kolegov v oddelení napriek tomu, že mala malé deti. Vzala si tri týždne voľna, keď porodila Adena, a dva, keď mala Ryana. Nebolo tajomstvom, že kariéra bola jej prioritou, ale milovala Andyho aj chlapcov a robila všetko, ako najlepšie vedela, aby s nimi mohla tráviť čo najviac času. Jakživ ho však nebolo dosť a čoraz častejšie sa vracala domov, keď už chlapci spali. Andy jej nikdy nezabudol pripomenúť, ako plakali, keď ich ukladal do postele. Bola to jediná téma, o ktorej sa hádali. Stephanie mala pocit, akoby sa v posledných rokoch snažil, aby sa cítila vinná za to, že tak tvrdo pracuje. Jej práca bola jablkom sváru. Andy ju začal nenávidieť. A obaja vedeli, že sa to nezlepší, keď sa jej kariéra posunie ďalej.

Andy vstal z postele ako prvý a vyložil si Ryana na plecia, Aden bežal vedľa neho a Stephanie si natiahla župan a nasledovala ich dolu po schodoch. Chlapci zvýskli, keď